

at der vedbliver at være en væsentlig Forskjel mellem Forskærningsmandskabets og Borgervæbningens Tjeneste, idet den Sidstnævnte kun kaldes til at stride for Arne og Hjem, hvor Enhver, saasnart han er udenfor Tjenesten, vil finde sig i sine daglige Omgivelser og kan udføre sine sædvanlige Forretninger, medens derimod det førstnævnte Mandskab kaldes til i hele Landet at udføre den samme Tjeneste, som den staaende Hær. Borgervæbningens Medlemmer vilde desuden, dersom de for saadan Tjeneste erholdt en Lønning, som omtrent svarede til Soldatens, neppe heri kunne finde en passende Skadesløsholdelse, og det har derfor forekommet Justitsministeriet, at der ikke burde tilstaaes Borgervæbningens Medlemmer en regelmæssig Lønning, men at der snarere kunde være Anledning til, naar en saadan for Mange byrdefuld Tjeneste var bleven dem affordret, da extraordinairt at andrage paa en passende Godtgjørelse, idetmindste for de Uformuende.

De midlertidige Bestemmelser.

Til § 1.

Uagtet den i Regl. af 1ste Juni 1808 § 5 givne Regel om, hvilke der ere tjenstpligtige ved Kjøbenhavns Borgervæbning, er meget omfattende, saa er der dog, deels ifølge Praxis, deels paa Grund af særlige Bestemmelser, indrømmet en stor Deel fritagelser, som ei kunne bestaae med det nye System, og derfor maae bortfalde for Fremtiden. Da derhos de borgerlige Corps strax vilde lide en temmelig betydelig Afgang, naar Alle, der have opnaaet 45 Aars Alderen, affediges, og paa den anden Side Tilgangen af det unge Mandskab herefter først vil finde Sted i Reglen med 23 Aars Alderen, istedetfor som nu med 18 Aars Alderen, er det anseet utilraadeligt at bestemme som Regel, at Alle, der hidtil havde været fritagne for Tjeneste, fremdeles skulde beholde denne Frihed. Det har da været sat under Overveielse, om man kunde blive staaende ved den samme Aldersgrænse, som er bestemt i Værnepligtslovens §§ 4 og 5, saaledes at alle de, der vare fødte førend den 1ste Januar 1826, og hidtil med tilstrækkelig Hjemmel vare blevene forbigoaede, skulde fremdeles være frie for Ansættelse ved de borgerlige Corps. Men da dette formeentes at ville medføre en for stor Af-

gang i disses Styrke, ansaaes det nødvendigt at gaae længere tilbage, og 30 Aars Alderen ansaaes da som en passende Grænse, hvorfor i nærværende Udkast den 1ste Januar 1821 er ansat som Termin i det tidligere Udkast den 1ste Januar 1820). Imidlertid fandtes det nødvendigt at gjøre en Undtagelse med Hensyn til dem, der i den forbigangne Tid havde frigiort sig for Tjeneste ved at erlægge en Kjendelse til Borgervæbningsfondet, Livjægercorpsets Fond eller Brandcommissiøns Kasse, idet den Regel, som er optagen i Værnepligtslovens § 4, i hvis Følge de, der i Fortiden vare blevene fritagne for Værnepligten ved Indbetalingen af en Kjendelse, ligesuldt skulde inddrages under Værnepligten lige med alle Andre og kun faae Kjendelserne tilbagebetalt, naar de kun bleve udfrevne til activ Tjeneste, ikke analogisk kunde finde Anvendelse med Hensyn til Tjenesten i de borgerlige Corps, da Forholdene her ere saa hoist forskellige. Medens nemlig de i Forordn. af 8de Mai 1829 §§ 15, 16 og 18 omhandlede Kjendelser alene kunde bevirke fritagelse for dem, hvis Fædre vare værnefrie, og disse Kjendelser forholdsviis vare ringere (fra 50 til 150 Rbd. i Forhold til de Vedkommendes Alder), ligesom endelig de, der allerede vare udfrevne, ei paa denne Maade kunde frigjøre sig, har det derimod hidtil staaet Enhver, der efter sin Stilling var tjenstpligtig til de borgerlige Corps, frit for at frigjøre sig herfor ved Erlæggelsen af en Kjendelse. Sidstnævnte Kjendelser ere derhos temmelig betydelige (fra 100 til 900 Rbd.), og der har i Reglen ikke været Spørgsmaal om at frigjøre sig paa denne Maade, førend de Vedkommende alt vare ansatte til Tjeneste af den borgerlige Indrulleringscommissiøn, og jevnlig ere Kjendelserne først erlagte, efterat de Paagældende allerede i længere Tid havde gjort Tjeneste. Det fandtes ogsaa ubilligt, om de, der paa denne Maade havde frigjort sig, paany skulde tages til Tjeneste, om de endog kunde være i en fremrykket Alder, og det kunde under en modsat Forudsætning blive betydelige Summer, der paa een Gang skulde tilbagebetales.

Til § 2.

Ligesom det allerede ifølge de til §§ 17, 18 og 19 anførte Grunde maatte ansees lidet